

nostmi a podmínkami. Až tehdy, když je tělesný nástroj příliš porouchaný, nefunkční, nebo když byl vystaven velmi hrubému násilí. Proto se většinou už nevrací.

- Mnoho se jich však přece jenom vrátilo a jsou o tom dokladována velmi četná svědectví (která věda ignoruje).

Ti, kteří žijí v ateistických omylech, nebo ti, kteří příliš lpí na svém fyzickém těle se do něj často hloupě vrátí i ve chvílích, kdy už leží zakopáno v hrobě, nebo je zasouváno do žaru kremační pece. Potom jsou nuceni opět odejít, avšak prožijí při tom velmi krutá muka a značně bolestivá utrpení. I o tom existují mnohé důkazy, o nichž se příliš nemluví a díky tomu odchází milióny lidí z tělesného života nepoučeny a čekají je v hodně případech podobně hrůzné zážitky.

Malý, plachý a bezmocný

Zamysli se člověče nad sebou samým a zejména nad svojí fyzickou pozicí zde na zemi. Nad její skutečnou podstatou ve vši její nahotě!

Ano, jsi plachý, křehký a velmi snadno zranitelný živočich.

A jsi-li mocný a bohatý – potom – co to je?

Uměle vytvořené hmotné vztahy, v nichž můžeš dávat rozkazy a působit na vnější hmotný svět svojí vůlí, pro niž sis vydobyl respekt svého menšího či většího okolí.

Avšak ve skutečnosti jsi sám a jsou chvíle, kdy si to velmi krutě a bolestně uvědomuješ.

Cítíš v duchu nezadržitelný chod času tvého bytí, v němž jako květina chřadneš a blížíš se k okamžiku svého fyzického zániku. Jsi jako slepé a bezmocné štěně, které je prostoupeno bázni a chvěje se bezradností, bezbranností, bezmocností a nevědomostí.

Ano, ve tvém životě se nezadržitelně blíží chvíle, kdy ti nepomohou ani tvrdé rozkazy, ani důmyslné a lstivé příkazy, ani sebevětší poslušnost sloužícího ti a podmaněného okolí, ani sebevětší množství nahromaděného majetku.

To všechno je hmota a uměle vytvořené vztahy mezi hmotnými těly a ty jsi uvězněn ve velmi chatrné schránce a není ti nijak možno překonat svoji bezmocnost, bezbrannost a nevědomost o tom, co přijde a co tě čeká. I proti tvé vůli, která může být sebevětší a přesto ti není k ničemu. Ano, uvnitř sebe sama jsi sám. Malý, plachý a bezmocný! Jsou chvíle kdy to cítíš a jsi tím sklíčen a chvěješ se strachem nad svojí skutečnou, neumělou pozicí!

Vše, co je kolem tebe, všechno jsou jenom umělé pózy plné falše, klamu, přetvářky a předstírání. Krutá hra na plnost a opravdovost života ve světě hmoty a skrze hmotu, která po všechen čas bytí zapuzuje uvědomování si prázdnoty a temného nevědomí uvnitř sebe sama.

Stal jsi se natolik otrokem hmoty, že i sebe sama ve smyslu svého „Já“ snižuješ na pouhou vlastnost a schopnost hmoty a jsi smířen i s tím, že bude spolu s ním sežehnuto mocným žarem, či zahrabáno do hlíny. Jsi tak

ochoten vhodit do lisu na vrakovišti nepojízdné a nefunkční auto i s jeho zcela zdravým řidičem.

Člověče, zamysli se nad sebou samým

Vymaň se z otrockých pout svého falešného vnímání dokud máš ještě čas. Zakrýváš a tajíš i sám před sebou svoji lidskou malost, nicotnost, ubohost, bezmocnost, bezbrannost a nevědomost.

Sám sobě však neunikneš tím, že si nebudeš připouštět pravou podstatu svého bytí! To je velmi pošetilé a značně neuvážené počínání!

Nevěř povrchním pózám vnějšího světa! I kdyby jsi je sám vytvářel. Či právě proto si uvědom jejich marnost, směšnost a bezvýznamnost! Kde jsou všichni ti, kteří v minulých dobách tak opravdově vytvářeli dějiny, určovali hmotné vztahy mezi těly, aniž by se kdy byli mohli zmocnit kteréhokoliv „Já“? I přesto, že byli často velmi krutí, brutální a nesmlouvaví, lstiví a zruďně agresivní a nedokázal je nikdo a nic zastavit. Masakrovali ubohá těla, avšak na „Já“, která je ovládala nedosáhli. Nevnímali správně ani to své vlastní a ztotožňovali je s tělem.

Naše „Já“ však mají zcela jinou pozici, jiné hodnoty a jiné možnosti a i tobě se nezadržitelně, nekompromisně a nevyhnutelně blíží chvíle, kdy to poznáš a do všech detailů i do všech důsledků i náležitě procítíš! Tehdy budeš úplně sám, nejchudší z nejchudších, nejbezbrannější z bezbranných, nejbezmocnější z bezmocných.

Ještě máš ovšem možnost. Ta se však zkracuje s každým uplynulým dnem tvého dosavadního bytí, který tě unáší po řece života do propasti smrti. Ještě máš možnost využít tělesného nástroje, který ti byl propůjčen, aby jsi obohatil své vědomí o trvalé hodnoty, které si můžeš s sebou vzít, aby ti byly ku prospěchu a aby jsi obhájil a uchránil svoji důstojnou pozici „potom“.

Ovšem ty zakrýváš oči před tímto poznáním a opájíš se cetkami, které halí tvé tělo, pochybnou mocí společenských funkcí, do nichž jsi se probojoval svou bezohledností, svou domýšlivostí a lstivostí, aby jsi uspokojil svůj egoismus a egocentrismus. Opájíš se mocí svého hlasu i svého majetku, který jsi nashromáždil.

Smysl života se ti zúžil na hmotné prostředí, do něž jsi byl uvržen a ty jsi se stal i ze své vůle jeho otrokem.

Naplnění svého fyzického bytí spatřuješ v množství veteše, jíž ses dokázal obklopit a jíž máš stále málo. Opájíš se jejím leskem, opájíš se mocí, kterou vládneš ve svém okolí a tyto aktivity jsou smyslem tvého úsilí, které každodenně doplňuješ množstvím dobrého jídla, dobrého pití a co největším množstvím silných orgasmů. Jsi slepý a hluchý ke svému „Já“ a nic víc než hmotné žití a prožitky skrze tělo tě nezajímá. Proto je tak příjemné a pohodlné věřit tomu, že existuješ úplně náhodou a jenom po krátkou dobu věčného času.

Že život je jenom důmyslně utvářená hmota, která vznikla vhodnými

podmínkami docela náhodou a dospěla až do stádia, kdy sama sebe cítí, sama sebe vnímá a uvědomované si „Já“ je pouhou její vlastností, které zaniká spolu s ní. Věříš naivně této absurditě, protože je to pohodlné tomu věřit. Můžeš tak užívat hmotné existence všemi smysly, urvat co se dá, být bez obav zcela bezohledný a na nic jiného nemyslet.

Vaše rakev už čeká na vás

Uvědom si konečně, že nic existujícího nevzniklo náhodou a samo ze sebe! Ani nemohlo být stvořeno z ničeho. Nic není ani trvalé tvé!

Uvědom si to a střádej skutečné hodnoty, pro něž jsi byl zrozen, pro něž ti bylo dáno fyzicky být. Tentokrát ve formě člověk.

Pro něž jsi byl obdařen hmotným tělesným nástrojem, jeho vnímacími smysly a schopností zpracovávání takto přijímaných vjemů do podob poznání. Uvědom si to dokud ještě disponuješ tímto obdivuhodným nástrojem. Dokud ti ještě zbývá nějaký čas pro jeho využití. Tvoje vědomí prostupují tužby, představy, sny a mnohočetná přání. Z čeho však pramení tvoje sebevědomí? V čem je jeho základ? Především ve víře v představy a míře ztotožnění se s nimi. Můžeš věřit ve svoje vlastní či v osvojené představy, dávat jim hodnotu poznání a pouze hodnoty vědění své doby a společenského kolektivu, v němž existuješ uznávat jako ty jediné správné a skutečně pravé.

Tak tomu bylo u většiny lidstva vždycky.

- Před staletími i před mnohými tisíciletími, vždy lidé věřili osvojeným představám a úroveň vědění i víry, jakkoliv rozdílná, poskytovala přirozené lidské vnitřní touze vždy patřičné uspokojení, dostačující k pocitům domyšlivého sebevědomí.
- Tvůj pohled člověče je však stále až příliš zastřený. Fikcemi, iluzemi, vírou, která je podložena žádoucími přáními a touhami.
- A při tomto vnímání a takovýchto pohledech si pak mnozí vůbec neuvědomují a nevidí, ba snad ani neumí či nechtějí vidět, že kněz či kardinál, prezident či mocný průmyslník, politik i uznávaný státník, že ti všichni, kteří jsou mnohými pokládáni za významné autority jsou úplně stejnými mravenci ve stejném mraveništi.

Stejná forma bytí, stejné smysly, stejné možnosti i schopnosti. Všechno v dimenzi lidství, vše v hranicích rozsahu této dané nám dimenze. Politici, diktátoři, bankéři, podnikatelé, průmyslníci, vědátoři, ředitelé, prezidenti států či společností, vaše dny ubíhají stejně rychle a čas vašeho bytí je vám vymezen ve stejném rozsahu, jako komukoliv či čemukoliv jinému. Jako kterékoliv formě bytí.

A oč jste mocnější, vlivnější a schopnější na poli politickém, ekonomickém či kterémkoliv jiném, o to více jste plaší, nevědomí a plní bázně ve chvílích, kdy si uvědomujete, že se nezadržitelně blíží den, který bude vašim dnem posledním. A vy nevíte, ba ani netušíte, **co bude „pak“**. Určitě o tom máte jakés takés mlhavé představy, či se bráníte i jim, ale nevíte vůbec nic a ani vaše nynější moc, ani váš majetek vám v tom nepomůže!

Nekoupíte si čas navíc a i kdyby to bylo možné, ani tehdy neuniknete tomu dnu, který bude váš poslední.

Dřevo, z něhož bude jednou vaše rakev už roste v lese, nebo je dokonce ta rakev už hotová a leží ve skladu rakví a čeká na vás.

Ten den dříve nebo o něco málo později přijde, nemůže nepřijít a budete si jisti, že když ne dnes, tak v oné osudné chvíli pochopíte, k čemu vám bylo vaše úsilí ve hmotném světě a co všechno jste mohli vykonat pro svoje „Já“: avšak promarnili jste dobu, která vám byla pro tuto možnost dána.

Denně se ptej svého „Já“, co mu můžeš dát

Člověk už je takový, že má sklon více věřit ve vhodně či věrohodně formulované bláboly vlivných a mocných či jinak uznávaných „kapacit“ a „autorit“, než-li moudrostem několika málo těch, kteří se s ním plouží v prachu nevlídné cesty a spolu s ním žebrají o nuznou almužnu pro holé přežití.

Většina společnosti si vůbec neuvědomuje, že **úspěšnost v hmotném světě** není přímo úměrná bohatosti vědomí, schopnosti duchovního rozvoje a schopnosti vycítění správných pohledů na svět kolem sebe, na jeho skutečnou podstatu a schopnosti žádoucího užívání smyslů ve prospěch našeho „Já“. Že příliš často je spíše opak pravdou.

Ty můžeš patřit mezi ty vlivné a mocné a přitom se bojíš velmi často i sám sebe, či především sám sebe a utíkáš před poznáním toho, čím ve své podstatě skutečně jsi!

Čas od času tě však přece jenom uchvátí okamžiky, v nichž neunikneš vnitřnímu poznání svojí malosti, nicotnosti a nemohoucnosti! Tělesné bytí je značně prchavá a velmi pomíjívá forma existence a věříš-li, že tvoje „Já“ je součástí stejně věčné a nekonečné kategorie, jako jsou prvky kategorií času, prostoru či hmoty, vzájemně se podmiňující, potom – jaká je tvoje představa?

V co vlastně opravdu věříš? Víš to?

Uvědomuješ si podstatu svojí víry, či v tobě vítězí především touha a přání po žádoucí trvalé existenci a proto i podléháš slibům církví?

Připust si ale, že tvoje možná příští existence nemůže být neměnná a trvale stálá, tak jako nic v existujícím jsoucnu, jehož nicotnou část je ti možno vnímat a do určité míry si i uvědomovat.

I tvoje „Já“ je součástí věčné, a nekonečné proměny a ty nemáš vůbec žádný důvod, proč bys měl očekávat jeho trvale neměnný stav, v němž by setrvalo mimo jakoukoliv formu. To jenom mnohé církve tvrdí, že tomu tak je.

Připust si, že mohou existovat jedinci, kteří tuší, co je očekává, do jakých proměn bude vstupovat jejich „Já“ a jaké existenční formy mohou pro své „Já“ očekávat.

A že snad i dovedou tento proces do jisté míry ovlivňovat a „určit“ tím, že se přizpůsobí poznání této své skutečné podstaty. Takový člověk není ani

kněz, ani kardinál. Ba ani do tajů podstaty hmoty zasvěcený vědec. Ani mocný a vlivný politik či obrovským jměním disponující obchodník či bankéř.

Ten člověk si nosí své bohatství ve svém vědomí a nikdo mu je nemůže nijak vzít. A on se právem usmívá, neboť jeho mysl je klidná a vyrovnaná, nezatížená strachem z budoucnosti.

On ví, že mocní tohoto hmotného světa budou jednou v prachu malosti zcela ubozí a bezcenní na dně své nevědomosti, neboť si odpírali poznání skutečných a trvale věčných hodnot za dnů svojí prchavé existence. **Neutíkej proto sám před sebou** a dnes a denně se ptej svého „Já“ co mu můžeš dát. Obracej se do sebe a tam se usiluj nashromáždit svoje hodnoty, které ti budou patřit i potom, kdy ztratíš své fyzické tělo a neusiluj tolik o to, abys dny svého bytí cele vyplnil tím, že budeš hromadit a stráždat hmotné bohatství, které tu zůstane.

Náboženství je největším selháním lidstva

Člověk potřebuje k životu nepochybně i víru, neboť víra dává lidem naději všude tam, kde chybí či se jen v dostatečné míře nedostává uspokojivého poznání.

Víra je zdrojem naděje a bez víry, která tuto naději přináší, nelze ani uspokojivě žít. Lze-li vůbec.

Rozhodující je ovšem obsah víry. Od obsahu víry je odvozena v přímé úměře i naše naděje a reálnost jejího naplnění.

A proto si uvědomte, do jaké míry vnímáte charakter svého bytí a vzdejte se klamných a iluzorních představ o tom, že víru, která je zdrojem naděje vám může dát jenom nějaké náboženství.

Neboť žádné náboženství nevede člověka ke světlu objektivního a racionálního poznání, ale spíše do temných zákoutí jakýchsi pomyslných biografií, v nichž vám promítá fiktivní vize, aby jejich prostřednictvím byla uspokojována vaše potřeba víry. Jimi zároveň určují i sdělný obsah této víry a formují ji tak do klamných nadějí, apelující přitom současně na neschopnost člověka rozpoznat fikci od dílčího poznání a nadřazující přitom či na základě toho, hodnotu představ a iluzí, které uspokojují svým konejšivým obsahem nad nedokonalé a neustále přehodnocované poznání.

Nuže – přehodnoťte i vy své představy o náboženství **a ptejte se sami sebe nakolik reálné naděje vám přináší.** Nakolik lze hláсанé iluze ztožňovat s možnou realitou. Uvědomujte si však při tomto kritickém hodnocení nejenom to, co je vám slibováno, ale taktéž i výsledky praktické působnosti toho kterého náboženství! Poněvadž právě v tomto směru lze říci, že oblast náboženství je největším selháním lidstva. A to po celou jeho vystopovatelnou historii.

– Neboť posuzujeme-li strom podle jeho ovoce, pak právě náboženství ze všeho nejvíce nese odpovědnost za ovoce nenávisti, nesnášenlivosti, fanatického brojení, osočování, zatracování, znevažování a pomlouvání,

za brutalitu a násilí, za účasti ve válečných taženích i za jejich organizování.

- Za hromadná zabíjení a vyhlazování nepohodlných či jenom jinak smýšlejících a v pokoře se neklanících samozvaným zástupcům boha na zemi, dovedně vymodelovaného tak, aby sloužil zájmům všech mocných.

Ovoce bojovné nesnášenlivosti, které se dodnes projevuje i ve vlastních radách velmi hojnou avšak značně odpornou úrodou.

Náboženství vždy bylo a je nástrojem útlaku a ponižování

S náboženstvím je to u většiny lidí jako s krásou – je pouze povrchní. Je to jenom pozlátko, které se velmi rychle sloupne pod tlakem rasismu, nacionalismu a hospodářských nejistot.

- Jestliže náboženství křesťanské je náboženstvím „lásky k bližnímu i lásky k nepříteli“, čím potom byly všechny ty křížácké války?
- Čím bylo po mnohá staletí praktikované hromadné upalování živých lidí, věšení, dlouholeté kruté mučení pro křivý pohled či nevhodně vyslovenou větu?
- Celá lidská historie je plná brutality, bezohlednosti, fanatické zášti a soustavného zabíjení ve jménu nějakého náboženského boha. A novodobé dějiny nejsou vůbec žádnou výjimkou.
- Je-li křesťanské náboženství náboženstvím „lásky k bližnímu i lásky k nepříteli“, co se potom stalo s katolíky a pravoslavnými v bývalé Jugoslávii? Dají jim jejich kněží rozhřešení za všechnu tu nenávisť a zabíjení?
- Je výsledkem staletého vyučování křesťanství v Severním Irsku pouze nenávisť a vraždy?

A co jiná náboženství? Přinášejí lepší ovoce?

Mohou hinduisté, sikhové, budhisté, muslimové či šintoisté ukázat pokojné výsledky úsilí o vzájemnou snášenlivost a porozumění?

Kde je láska k bližnímu a zásada neubližování uplatňována bez ohledu na to, kdo před věřícím stojí a co si myslí?

Jaké náboženství respektuje právo na svobodný názor a upřímné přesvědčení? Které náboženství kdy respektovalo, že každý živý tvor a člověk zvláště je dílem stvořitele a na jeho dílo vztáhnout ruku je tím nejhanebnějším proviněním?

Místo aby náboženství pozitivně ovlivňovalo civilizované lidstvo, tak se vždy jen fanaticky podílelo a doposud stále i podílí na rozdmýchávání plamenů vlasteneckých vášní. Žehnilo zbraním ve dvou světových válkách i v bezpočtu válek jim předcházejících a v mnoha dalších konfliktech bylo, když ne přímým iniciátorem, tedy alespoň aktivním podílníkem. Neprokázalo se nikdy jako síla podněcující změny k lepšímu. Co tedy můžeme očekávat od náboženství v budoucnosti? Když v minulosti bylo vždycky jenom

nástrojem násilí, útlaku, ponižování a pokořování člověka a taktéž i rozhodující záminkou pro rozsévání utrpení, bolesti a smrti v podobě těch nejkruťjších, nejbezcitnějších, nejzákeřnějších a nejzrůdnějších vražd.

Jaké jsou tedy skutečné zájmy církvi a čím je pro ně bůh? A čím je pro ně člověk?

Máme být jen pokorní služebníci své církve?

Mohou se vyskytnout rozpaky, zdánlivě neřešitelné dilema a to vše z takto vyjádřitelných otázek, vyplývajících z logiky předešlých úvah. Neboť po celá dlouhá staletí jsou lidé ovládáni a postupování vírou v boha.

A po celá dlouhá staletí existuje i bezpočet církvi a sekt, které této víře dávají zcela konkrétní obsah, formu a charakter a určují s vojenskou přísností i způsoby myšlení o bohu, o způsobech žití, o jednání člověka a především určují charakter vztahu člověka k bohu.

- Představitelé církvi sdělují svým poddaným, co si bůh myslí, co říká, co vyžaduje, co nařizuje, co si přeje. Jeho přání je nesmlouvavým rozkazem, o němž se nediskutuje.
- Příkazy a nařízení se plní bez odmlouvání. V pokoře a se skloněnou hlavou a plní vděčností ode všech, jimž je dovoleno je plnit. To všechno představitelé církvi ví od samotného boha a pouze to lidem tlumočí.
- Prvořadým příkazem boha je, aby lidé uznávali církve jako pozemské úřady, které jsou jeho vlastní a zastupují jej i jeho zájmy.
- Proviněním proti bohu je nechodit poslouchat příkazy kněží a nevidět v nich svaté otce, kteří zastupují boha na zemi.

I při velké rozmanitosti a množství existujících církvi a sekt lze přesto vystopovat jednoho hlavního, základního společného jmenovatele a tím je nekompromisně vyžadovaná podřízenost, která je určována především díky personifikaci boha. Bůh je pán a vládce, lidé jsou pokorní služebníci, otroci povinní slepě poslouchat.

(„V pokoře se tobě klaníme, bože, otče všemohoucí, pane náš, shlédni na nás, ...“ a mnoho podobných patolízalských výroků můžeme stále slyšet ve všech chrámech po celém světě.)

My jsme si v předcházejících kapitolách vysvětlili, že je naprosto nesmyslné chápat tvůrčí síly jsoucna jakožto bytost **a taktéž je i nesmyslný vztah k bohu ve smyslu pokory, služby, poníženosti a podřízenosti**. Zapomeňme nyní na prokazatelnou skutečnost, že bůh dobra a lásky, dokonalosti a nekonfliktní harmonie nikdy nemůže být stvořitelem hmotného jsoucna, jak jsme si to už mnohokrát probrali.

Je bůh pán a člověk jenom jeho otrok?

Všimějme si zde církevního boha, chápaného jako dobrotivého otce a přesto zároveň i jako stvořitele.

Z výše řečeného nám ovšem nevyplývá, že nejvyšší hodnotou a kvalitou

ve vesmíru je sám člověk. I když materialističtí ateisté to takto bezesporu vnímají, neboť hmota je jím oním bohem, který sám ze sebe tvoří. Zcela náhodně a z původního věčného chaosu a člověk je vrcholem tohoto vesmírného „guláše“, který sám sebe promíchává a tak roste do kvality. Co se týká složitosti hmotných forem a jejich schopností, potom snad lze formě člověk přiznat velmi vysoké hodnoty. Ovšem ty si nevytvořil on sám. Naše „Já“ se do těchto forem rodí už do hotových a sotva jejich složitost chápou. Příčinná racionalita, která za nimi stojí je značně vysoká a nesrovnatelně převyšuje doposud dosahovanou racionalitu člověka. Jestliže tedy existují síly, které lze chápat jako příčiny „všeho“ jsoucna a které lze označovat naprosto nenábožensky chápaným pojmem bůh, které však pro jejich věčnou nekonečnost nelze nikdy chápat jako ohraničenou a omezenou bytost, potom vztah člověka k této příčině „všeho“ musí být naprosto jiný, než jaký je lidem vnucován církvemi!

Člověk nestojí totiž vůči bohu a proti němu v jakémsi konfrontačním vztahu ve smyslu nadřízeného a podřízeného, ve smyslu vládce a poddaného, ve smyslu pána a otroka, ale je součástí této experimentálně neprokázatelné a přesto racionálně odvoditelné objektivní reality. Tou součástí oné tušené racionality je ovšem spíše pouze naše „Já“ a jeho vědomí, kterému byl vytvořen hmotný tělesný nástroj, aby mu po určitou dobu sloužil k čerpání vjemů i emocí všeho druhu. Člověk si proto musí více uvědomovat rozsah své lidské dimenze a zároveň i tu skutečnost, že ona dimenze má svoje předem určené ohraničení, své určité a nepřekročitelné hranice, za nimiž musíme při hlubším zamyšlení nutně cítit onu příčinnou sílu.

Po tom všem, co jsme si spolu doposud řekli, ponechávám odpověď na otázku, zda tuto odvoditelnou sílu lze nazývat bohem zcela na vašem uvážení. Z té odvoditelné příčinnosti, nijak a ničím neohraničené, pramení i přirozený respekt a úcta ohraničeného člověčenství vůči nekonečnému, věčnému a nijak neohraničenému „božství“, jehož je naše nehmotné lidství nedílnou součástí, tak jako je nedílnou součástí nekonečného prostoru jakýkoliv ohraničený, konečný rozměr. Jako je součástí věčného a nekonečného času jakýkoliv ohraničený, konečný časový úsek.

A říkám-li výše „nehmotné lidství“, potom mám na mysli naše „Já“, které je nedělitelným „atomem“ energetické podstaty, tudíž nepomíjitelnou a věčnou částicí, schopnou na sebe vázat obrovské, nikoliv však nekonečné množství bitů informací, které si odnáší, když opouští hmotný tělesný nástroj. **Nenechme si vnutit nutnost násilných povinností, slepé pokory a otrocké podřízenosti!**

Neustále si uvědomujme, že jsme byli obdařeni smysly a celou tělesnou bytostí, abychom jejich prostřednictvím obohacovali svoje vědomí a naše vůle by nás měla podněcovat a mobilizovat naše úsilí do té míry, abychom neúnavně rozšiřovali fond našich vjemů a emocí v té nejlepší kvalitě, neboť právě tyto hodnoty budou určovat náš příští vztah a sounáležitost s všepronikající a všeobsahující „božskou“ příčinností a taktéž budou i určujícími hodnotami našeho příštího bytí.

Nakolik dokážete přehodnotit svou víru a dát dle ní i obsah svému přítomnému aktivnímu konání, natolik zajistíte i budoucnost svému „Já“ pro jeho další nekonečné trvání. Doposud zajišťujete vsugerovanou vám slepou vírou pouze trvání církvi. A pohodlný život jejich vojensky organizované šlechtě.

Existoval biblický ráj?

Podle nejnovější verze biblické geneze, která pochází z nejstarších a doposud úspěšně utajovaných pramenů, nestvořil bůh člověka až jako poslední svůj výtvar. Vrchol všeho stvoření, nejdokonalejší dílo nejvyšších kvalit. A všechny existující formy života tudíž tvorbě člověka nepředcházely.

Je přece dnes již všeobecně známo, že byly kdysi doby, kdy existovala fauna i flóra ve zcela jiných formách a podobách. Úplně odlišné druhy kdysi na počátku věků zaplňovaly Zemi a všechno to, co tvoří naše nynější prostředí vešlo do existence až mnohem později. Původně vytvořené hmotné formy, které byly nositelkami života dnes už v převážné většině vůbec neexistují a my nacházíme pouze jejich kosterní pozůstatky, což je jasným důkazem i výše řečeného.

Podle této původní biblické verze byla kdysi suchozemská pevnina planety Země jedním jediným bezkontinentálním územím, obklopeným poklidnými vodami. Na kontinenty, které se od sebe stále vzdalují se tato praprazemě rozdělila až mnohem později. Vědci o ní ví a nazývají ji Pangea, třebaže ji považují v dobách kdy existovala za pustou a nehostinnou. Tehdejší skutečnost však byla docela jiná.

Člověk zde byl vytvořen jako první a jediný druh, který měl tu čest stát se nositelem života. V onom biblickém ráji bylo zemské prostředí tím jednotným celkem uprostřed vod, který byl v takové pozici, v níž na něm bylo stále, příznivé, mírné, velmi příjemné počasí, bez jakýchkoli extrémních výkyvů. Země byla porostlá samoopylujícími a stále plodivými stromy a rostlinami. Žádný jiný živočich mimo člověka neexistoval.

Člověk sám pak měl minimální potřebu jídla a ovoce mu sloužilo spíše k příjemnému osvěžení. K libým vjemům, jimiž byl uspokojován jeho chuťový smysl, jímž byl obdařen. První lidský pár plnil s radostí vůli stvořitele: „plodil a množil se a zaplňoval Zemi“.

Radosti z krásy nahých těl a **každodenní mnohočetné orgasmy**, to byly ty nejkrásnější a nejpříjemnější aktivity, v nichž člověk projevoval vůli svého stvořitele. Opravdu božské pocity v příjemném rajském prostředí.

1. Později však počal hřešit, poněvadž se nechal opanovat negativními pocity: závist a nenávisť, zlomyslnost a násilí zapříčinily, že se člověk svým chováním stále více provinil vůči záměrům stvořitele.
2. Tehdy byl postižen trestem utrpení a bolesti a nakonec i věčně se opakující smrtí těla, jenž mu bylo dáno k dispozici a jehož prostřednictvím se naučil hřešit, čímž se svému tvůrci velmi znelíbil.
3. Skrze tělo, jímž se provinil, byl trestán. A to podle druhu provinění i jeho vzhledem. Jeho nesmrtelná duše pak dostávala v nekonečné řa-

dě bytí stále nové formy existence a to vždy úměrné svému hříšnému chování.

4. Takto vznikaly, či byly tvořeny neustále nové formy života a v současné době existují na Zemi již miliony různých druhů živých organismů ve stále narůstajících miliardách jedinců. Od nejmenších mikroorganismů až po největší živočichy.
5. To všechno jsou duše našich předků v nespočetných formách existenčního bytí, kteréžto formy dostávají duše dle způsobů svého předešlého lidského života.
6. I jedna jediná duše je nucena se rozdělit na milióny svých částí, z nichž každá je nucena ovládat jiné hmotné tělo a tak prožívá utrpení na milióny způsobů současně, aniž by si to uvědomovala.
7. I onen původní ráj byl násilně roztříštěn, aby i skrze prostředí člověk musel snášet utrpení. Od krutých mrazů až po nesnesitelná horka.

Tak se z původního ráje stalo peklo, jímž stvořitel člověka trestá v nekonečném sledu ve stále nových formách i způsobech a obměnách. A vnuce- nou mu vůlí donutil člověka, aby si milióny způsobů utrpení připravoval po celé nekonečné věky sám!

Od prokazatelného krvesmilstva až po krutě nesnesitelné bytí

Že jste o této verzi biblické geneze doposud nic neslyšeli? Ne, nemohli jste o ní nic slyšet, poněvadž se zrodila ve fantazii tvůrce, jímž jsem já sám. Je to uměle vytvořená fikce, podněcující k přemýšlení. Klade si to za cíl.

Chci, abyste si uvědomili, že i ta původní biblická Geneze **je výplodem fantazie našich předků** a nepochází z prvotních pramenů židovských, ale mnohem starších fragmentů babylónských, egyptských a mnohých jiných. Později bylo mnohé nabalováno, upravováno a doplňováno a jsou zde tudíž i myšlenky starých Peršanů, Sumerů a taktéž i mnohé z hlav mnohých „svatých otců“, opisujících biblické texty za našeho dvoutisíciletého letopočtu.

Představíme-li si onu biblickou genezi jako možnou realitu, potom se nám musí vybavít i faktické podrobnosti a detaily, které ji usvědčují z toho, že je nesporným ztvárněním způsobů myšlení dávných generací. Téměř vše, co nás k tomuto závěru přivádí, lze najít v dalším díle této knihy.

Od prokazatelného krvesmilstva oněch biblických prarodičů, z vůle onoho biblického boha, přes jejich nízkou úroveň bez vývoje, bez rozvoje a progresivity poznání.

Bez schopnosti jakékoliv komunikace, natožpak rozvinuté, neboť rozvoj řeči je přímo úměrný rozvoji poznání. Množství jazykových pojmů odráží množství rozlišených, odvozených a poznaných skutečností a množství abstraktních pojmů i jejich vzájemné seskupování do jimi vyjádřitelných myšlenek je odrazem rozvoje myšlení.

Taktéž si musíme uvědomit **absurdní paradox fyzické stagnace**,

v níž by neexistovalo dělení, růst a stárnutí buněk. Při níž by neexistovaly platné zákony genetiky a všechno by rostlo jenom do určitého stavu, v němž by pak zůstávalo trvale dále. I kdyby takový člověk nejedl, nepil, byl by nezranitelný i kdyby spadl např. do vody, nebo ze stromu či z vysoké skály, nebo kdyby se na něj něco zřítilo.

Těchto verzí je taktéž nekonečný počet a **představa věčné neměnnosti je nesmyslná** už v tom, že narůstající množství živých tvorů, byť třeba jenom ve formě člověka při jejich trvalé existenci na ohraničeném území by po určitém čase nutně způsobilo naprostou a neúnosnou přelidněnost.

A varianta této existence bez množení a bez dětí, bez vývoje a bez neustále nových a nových proměn by **nebyla vůbec nijak „rajská“**, ale spíše fádňá a stále více jednotvárná a nudná.

Neměnnost a stálost forem i způsobů bytí je nutně zdrojem pocitů všednosti a při věčné existenci by tedy bylo pouze otázkou času, kdy by se takové bytí stávalo i krutě nesnesitelným.

Jenom nekonečná proměnnost a věčné objevování krásy a důmyslnosti těchto proměn jsou zdrojem radosti, potěšení, uspokojení a pocitů štěstí. Kladné emoce mohou být jako kladné procitovány v náležitě intenzitě pouze tehdy, jsou-li vnímány jako opak stejně prožitých a stejně intenzivně vnímaných emocí záporných či jakkoliv jinak negativních. A to je jenom velmi krátký výčet argumentů, které dokazují nesmyslnost biblických a náboženských představ.

Naším předkům je ovšem zazlívat nemůžeme a nelze proto ani odsuzovat bibli jako takovou.

Ovšem současného člověka, který si osvojuje představy biblických předků jako „zjevené pravdy boží“ lze jenom stěží nějak omlouvat. Spíše smutné politování nad strnulostí rozumu, který mnohým ochrne u dveří chrámu lze vyslovit. Nic méně a nic více.

Neboť věčnost a nekonečnost nelze popřít a s touto nepopiratelnou skutečností souvisí i věčná a nekonečná proměnnost jsoucna. Ať již o tom přemýšlíme jakkoliv, potom vždy musíme dospět k závěrům, že akt stvoření je nekonečný proces, který stále trvá a chápeme-li jej jako progresivní vývoj, v němž formy hmoty i života nabývají na složitosti, schopnostech i dokonalosti, potom je to proces jeden jediný z nekonečné řady procesů předcházejících i procesů nutně následujících.

Stvořitelské síly nezačínají ani nikdy nekončí. Ani se svým vlastním bytím, ani se svými projevy, se svým dílem, se svojí prací.

Stvořitel není bytost, ale věčná a nekonečná kategorie jsoucna – časově, prostorově i racionálně.

Je bláhové a pošetilé věřit čemukoliv jinému.

Třebaže i výše řečené lze chápat jako pouhé zrníčko absolutní pravdy. Jako nicotný zlomeček popisu věčného a nekonečného absolutna.